

[Justitsministeren.]

er til at rokke fra. Jeg har gjort Bemærkningerne saa udførlige, paa Forhaand udliveret alle de Argumenter, som er ført frem mod den Ordning, der ønskes, fra forskellig Side inden for dette Ting. Det skulde ikke gøre det vanskeligere at argumentere videre og finde en Løsning, som maaske kan samle et Flertal for sig.

Det næste Afsnit drejer sig om Tilføjelsen af § 925 a efter § 925. Jeg har ikke noget at bemærke til de Udtalelser, som er faldet herom. Jeg er enig i, at man i Almindelighed skal være meget varsom med at beskære Nævningesagerens Omraade, men jeg kan ogsaa være enig i, at her er Forslag om en Ordning, som i og for sig kunde være gennemført tidligere. Jeg forstod ogsaa de ærede Ordførere saadan, at mod dette Forslag nærede de ikke nogen Betænkelighed.

Det tredje Afsnit vedrører Forlængelsen af Ankefristerne. Naar dette Forslag er optaget i det foreliggende Forslag uanset de Betænkeligheder, der følger af, at man derved kan gøre Indspærringen af de dømte længere, fordi den Tid, det drejer sig om mellem Dommen i første Instans og Anke, ikke regnes til gode ved Beregningen af Afsoningstiden, skyldes det, at der foreligger Højesteretskendelse om, at den Forsinkelse af Paaankning, som skyldes, at man ikke har kunnet faa Domsudskrift fra Underretskontoret, ikke er nogen undskyldelig Forsinkelse, og Anke er altsaa afskaaret.

Jeg skal være meget rede til at drøfte med Udvalget Mulighederne for at faa denne Ændring, som er ønskelig, gennemført, uden at det kommer dem, den rammer, til Skade. Man skal finde mig meget lydhør for Forslag.

Det blev af det ærede Medlem Hr. Thestrup nævnt, at der vistnok var sket en Ændring paa det Punkt. Jeg mener, at vi gennemførte en Lov i sidste eller forrige Samling, som vedrører Spørgsmaalet, men jeg erkender, at jeg ikke er i Stand til paa staaende Fod at mindes, om det gælder alle Straffesager, eller det var en særlig Ordning, der vedrører Krigstidens Opgør.

Det fjerde Punkt er Forslaget om Ændringer i Reglerne om, paa hvilket Tidspunkt en Paastand om Erstatning for ufor skyldt Varetægtsarrest skal fremsættes. Jeg forstod, at man fra alle Sider var enig i den Begrundelse, der ligger bag ved Forslaget.

Det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen kom ind paa et Spørgsmaal, som i og for sig ligger uden for dette Lovforslag, nemlig Straffen for Børnemishandlinger, og efterlyste en Ændring i Straffeloven, som

kunde skærpe Straffen. Herom vil jeg gerne sige, at jeg er ikke besat af, hvad jeg vil kalde den herskende almindelige Straffearabies. Jeg har i og for sig den Opfattelse, at der straffes rigeligt og rundeligt her i Landet, man kunde snarere tænke sig at gaa i Retning af en Lempelse. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet, det ligger ikke for i Dag, men jeg vil lige nævne, at det til en vis Grad fremgik af det ærede Medlems Tale, at det sikkert ikke er Strafferammen, Straffens Størrelse efter Loven, der er noget i Vejen med. Dissensen fra Højesteret viser jo, at der havde være Mulighed for at give dobbelt saa streng Straf, som der blev givet. Det fremgaar heraf, som det i saa mange andre Forhold vil være Tilfældet, at Straffens konkrete Størrelse meget vanskeligt kan gøres til et Lovgivningsanliggende. I hvert Fald er Lovgivningsmagten i de senere Aar mere kommet ind paa det Princip at fastsætte en vid Strafferamme og saa overlade det til Domstolene at finde den rigtige konkrete Afgørelse.

Det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen og ligeledes det ærede Medlem Hr. Thestrup var inde paa den langsomme Forretningssgang ved Sagernes Behandling, særlig ved Landsretterne. Det er et Spørgsmaal, som jeg forlængst har været opmærksom paa, allerede da jeg i 1945 havde med de Sager at gøre. Nu maa man ikke glemme, at det i det allervæsentligste hænger sammen med de overordentlige Forhold, vi lever under, og jeg er ikke i Stand til paa staaende Fod at paavise nogen effektiv Løsning af Problemet. Man har gjort det, man kunde gøre, forøget Landsretternes Kapacitet ved at tilforordne konstituerede Dommere, og jeg kan ikke se bedre, end at man der har naaet Grænsen for det mulige. Der stilles strenge Krav til dem, der skal kunne virke som Dommere her i Landet, og det er haabløst at ville tænke sig at formere flere Afdelinger i Retterne, end man har det veluddannede og kvalificerede Personel til. Der er ogsaa en anden Vanskelighed, som man har søgt at imødegaa saa godt, som det har været muligt. Det er Pladsforholdene. Det er faktisk heller ikke muligt at skaffe Plads til flere Retsafdelinger. Man har haft Besvær med at skaffe Plads til den Udvidelse af Retsafdelingerne, som har fundet Sted.

I øvrigt skal jeg ikke gaa dybere ind paa Enkeltheder; jeg tror, jeg har berørt det væsentlige af det, som har været fremført. Jeg skal blot igen takke for Forslagets velvillige Modtagelse og til Overflod erklære mig rede til at gaa ind i en ganske fordomsfri